

UZUN HİKAYE !...

Oğuzhan Kadioğlu

4 Aralık 2019

<https://www.facebook.com/kadiogluoguzhan/posts/2821434327880571>

1 Aralık 2019 Pazar günü sabah namazında Cihannüma İstanbul teşkilatımızın her ay başka bir ilçede sabah namazında buluşmaları kapsamında Sarıyer Tarabya Camiindeydik. Sarıyer Müftülüğünün katkılarıyla Kuran ziyafetiyle, sohbetle ve duayla taçlandırılmış muhteşem atmosferin sıradışı bir misafiri vardı.

Program sunucusu kendisini anons ettiğinde cemaat şaşırıldı.

Kürsüye davet edilen kişi 33 yaşında, 17 yıl bağımlı olarak yaşamış Fatih isimli bir gençti.

Selam vererek başladı konuşmasına.

Nasıl bağımlı olduğunu, neler yaşadığını anlattı.

Anne ve babasının öldüğünü bile anlamadığını, evlendiğini ama iki çocuğuyla eşinin kendisini terk ettiğini, iki buçuk yıl bila istisna dışarıda yaşadığını anlattı.

İntihar etmeyi çok düşündüğünü ancak annesinin küçükken soba başında anlattığı ‘evladım Allah iki şeyi affetmez, biri kendisine şirk koşanı, diğeri de intihar edeni’ sözünün aklına geldiğini düşünerek yapmadığını yapamadığını söyledi.

Anlattıkça cemaatin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Aranızda benim gibi bağımlı 20 arkadaşım var deyince cemaat biraz şaşkın, biraz ürkek sağına soluna baktı gayrı ihtiyari...

Ama o 20 kişiyi ayırt edemedi, edemezdi...

Çünkü hepsi namaza gelmiş ve namazın, zikirin ve Kuranı Kerim’in manevi iklimiyle meşguldü...

Sonra hikayesine devam etti Fatih...

Bir gün ışıklarda duran arabalardan para isterken arkadaşımın annesi olan bir hanımefendi – Fatih sen misin dedi? Ben tanımadığım halde yakınlık kurup, daha fazla parasını alabilmek

düşüncesiyle evet benim dedim. (Bu arada 300-400 TL'sini de aldım.) Bana yardımcı olmak istediğini söyledi, beni o esnada Çin'de bulunan arkadaşımın görüntülü olarak görüşürdü ve hastaneye götürdüler. Götürdükleri hiçbir hastane beni kabul etmedi, çünkü doktorlar benden ümidi kesmişler ve kendi hastanelerinde ölmemi istemiyorlardı. Sonunda BAYDER (Bağımsız Yaşam Derneği) beni kabul etti. Ölecekse de burada ölsün, hiç değilse kefenler, defnederiz demişler.

Orada olmanın benim için çok büyük anlamları vardı; birincisi çatısı olan bir yerde yatacaktım, ikincisi karnımı sıcak bir aşıyla doyuracaktım, üçüncüsü ise banyo yapabilecektim. Bunların bizim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz.

Hamdolsun tedavi sürecim iyi gitti, bağımlılıktan kurtuldum ve şu anda bu derneğin bir gönüllüsü olarak bağımlıların rehabilitasyonunda görev alıyorum.

Sizlerle beraber namaz kılan ve şu anda aranızda bulunan 20 arkadaşım da aynı durumda.

Anlattı, anlattı, anlattı.

Cemaat şoka girmişti.

Sözlerini tamamladıktan sonra, dua ve musafahalaşma yapılırken bütün cemaat bu hikayeyi konuşuyordu.

Namazı müteakip TÜGVA Sarıyer İlçe merkezine geçtik. İstanbul Milletvekili Nevzat Şatıroğlu, Cihannüma ve TÜGVA yöneticileri ile o yirmi genci ağırladık.

İsimleri Ali, Hasan, Mehmet, Muhammet...

Herbirisinin farklı bir hikayesi var.

Kuran Kursu okumuş olanı da, Hafız olanı da, MG'li olanı da...

İstanbul'da bulunanı da, Anadolu'dan geleni de, Hollanda'dan geleni de...

Zengin olanı da, fakir olanı da...

50 yaşındaki ressam, 37 yaşındaki elektronikçi, bayan kuaförü, avukat katibi...

Adeta beynimiz dumura uğruyordu hikayeleri dinledikçe...

Aileler konudan haberdar olduğunda 3-4 yıl geçmiş oluyormuş.

Bu konuda en büyük yanlış ebeveynler için; 'benim çocuğum yapmaz', kullananlar içinse; 'istediğim zaman bırakabilirim.'

Dinleyicilerden biri şöyle bir soru sordu;

-Sokakta giderken bizden para isteyen bir bağımlı geldi, ne yapmalıyız?

-İşte bütün mesele bu, bu sorunun cevabı yok... Bu sorunun cevabı doğru bir şekilde verildiğinde sorun çözülme sürecine girmiş olur. Ama sakın para vermeyin, çünkü gidip madde alacaktır. Karnını doyurun, hamama götürün, iç çamaşırı alın, ama sakın para vermeyin...

Derken sözü 38 yaşındaki Yücel Kuran aldı;

Herşeyimi kaybettim, 19 tane minibüsüm vardı, onlarca çalışanımdı şimdi hiçbir şeyim yok.

3 yıl sokaklarda yaşadım. Sokaklarda yaşayanları sokak köpekleri sahiplenirmiş, beni de bir köpek sahiplendi. Kendim için insanlardan birşey istemek izzetinefsime dokunuyordu, köpeğe diye lokantalardan yemek artıklarını alıyor, köpeğimle beraber Bakırköy Devlet Hastanesinin bahçesinin bir köşesinde kendimize mekan tuttuğumuz yerde yiyorduk. Saat 17.00 olunca hastanenin kapıları kapatılır, bizi de dışarı atarlardı. Bazen belediye ekipleri köpekleri toplardı, nereye götürüyorsunuz diye sorardık, öldüreceklerinden endişe ederdik. Hayvan barınağına diye cevap verirlerdi. Hayvan barınağına...

Ya biz ne olacaktık, eşrefi mahlukat olan insan...?

Ve can alıcı hususlara temas ederek bizleri derin düşüncelere sevk etti.

-Şimdi bizi dikkatle, merakla dinliyorsunuz ve üzüyorsunuz.

Buradan çıkınca ne olacak biliyor musunuz?

Unutacak ve normal hayatınıza devam edeceksiniz.

Birşeyler yapın abilerim, birşeyler.

Bizler çok şükür bir yer bulduk, elimizden tutan, sahip çıkanımız oldu, ya bulamayanlar, ya hala dışarıda yaşayanlar ne olacak?

Ben dört tane kitap yazdım, bir tanesi basıldı ve dernek yararına satışa konuldu, benim elimden bu geliyor, sizin elinizden daha fazlası gelebilir...

Akıl olmazların zoru içinde,

Üstüste sorular soru içinde...

Hülasa dostlar...

Hikaye uzun..

Rıza Yorulmaz /Cihannüma Derneği